

ДЖЕК І ЧАРІВНА КВАСОЛЯ

Джек зі своєю мамою жили в малесенькому будиночку — зовсім одні в долині, оточеній горами з усіх боків. Вони були бідними — такими бідними, що в шафах ніби хто все повимітав, і не було грошей, щоб купити їжу.

— Ми скоро помremo з голоду, — сказала мама Джека. — І продати нема чого... крім корови. Джеку, відведи Білу Мілку на базар і продай її якомога дорожче.

Джек прив'язав мотузку корові на шию і повів.

Ще не встиг далеко відійти, як зустрів дідуса зі світлими очима й густою бородою.

— Зупинися, хлопче, — мовив той. — Я дам тобі за цю корову п'ять чарівних квасолин.

— О, ні, — сказав Джек. — Мама наказала продати її на базарі. Нам потрібні гроші, а не квасоля.

— Авжеж! — сказав старий. — Але хто знає, що принесуть ці квасолини? Вони ж чарівні! Вони можуть подарувати вам удачу, неймовірні пригоди, скарби...

У Джека очі округлилися від подиву.

— Згода! — вигукнув він.

Хлопчик віддав Білу Мілку, схопив квасолини і помчав додому, пишаючись тим, що так вигідно продав корову.

Мама, побачивши квасолини, дуже розсердилась.

— Я хотіла отримати золоті монети, а не старі квасолини, — розгнівано мовила вона. — Джеку! Джеку! Чим ти думав? Як ми тепер купимо їжу?

— Але ж це — чарівні квасолини, — відповів Джек. — Принаймні старий сказав, що вони чарівні...

— Тебе обманули, дурню, — сказала мама.
Вона взяла торбинку і викинула її у вікно
разом із квасолею.

Тієї ночі Джек ліг спати голодним, у нього бурчало в животі. «Я все зіпсував, — зітхнув він, — Білої Мілки вже немає, тож у нас не буде навіть молока, а навзамін я отримав лише кілька гнилих квасолин. Як я міг бути таким дурним, аби повірити старому? Адже ніякої магії не існує!»

Але наступного ранку Джек розчинив
вікно і побачив... живе, росте, в'ється
чарівна кvasоля!

— Все ж таки квасоля була чарівною! — вигукнув Джек.

Поглянувши вгору, він побачив, що спіраль квасолевого стебла сягає хмар. І не втримався: адже ось вона, ось обіцяна пригода — прямо перед його очима! Хлопчик простягнув руку, схопився за стебло і поліз нагору.

Джек забирався все вище і вище — його хатина перетворилась на маленьку цяточку вдалині. Коли він доліз до вершини стебла, внизу залишилися птахи, які ширяли в небесній блакиті. І там, на самому вершечку стебла, він побачив замок у хмарах, а на порозі замку — велетку.

